Mijo BIJUKLIĆ - MIŠO

TRENUTAK ISTINE KROZ BOJE

Osijek 10. 9. 2021.

Izdavač: Ankh Osijek

Naslovnica, fotografije i ilustracije: Mirko BIJUKLIĆ

Predgovor: Zvonko PENOVIĆ

Tehnička obrada: Ankh Osijek

Urednik: Zvonko PENOVIĆ

Tisak: Grafika Osijek

CIP zapis dostupan je u računalnom katalogu Gradske i sveučilišne knjižnice Osijek pod brojem 150406067

ISBN 978-953-97883-6-8

Naklada: 200

Ova knjiga bila je u početku pisana u crno-bijeloj verziji, kao ostalom i milijuni knjiga na Zemlji...

A onda kad su u ovaj (moj) svijet došli: unuka Ina i unuk Oskar, u meni pokrenula se neka nova radost.

Oživjelo je vrijeme, satkano od bezbroj trenutaka istine kroz boje.

Ina i Oskar nadahnuli su me čudesnom entuzijazmom i do sada nespoznatljivim optimizmom...

U znak zahvalnosti što su mi oplemenili nadu i vratili vjeru u život, posvećujem im ovu knjigu, s naglaskom na stihove - posvete:

...Ini

u tvojoj ruci nek bude
život tvoj
i smijeh i putokaz i lijek
sada uvijek i zauvijek!

...Oskaru

vjeruj u sebe
poštuj druge
kad ljubav daruješ
sebe nagrađuješ!

od srca vaš dida!

Mijo BIJUKLIĆ - MIŠO

RIJEČ UREDNIKA

TRENUTAK ISTINE KROZ BOJE donosi niz raznovrsnih tematskih izazova ali svedenih pod isti nazivnik – dostojanstven život, unatoč svemu i usprkos svima.

Mijo BIJUKLIĆ - Mišo, vješt je kormilar na ovom brodu satkanom od stihova ukroćenih riječi i štihova stečenih u raznobojnim kartaškim igrama sa životnim iskustvom.

Riječi, misli i poruke klize niz usplahirenu pučinu ali i kroz nemilosrdno olujno (ne)vrijeme prijetećih povećih morskih valova.

U oba iskušenja, Mišo vrlo uspješno slijedi svoju intuiciju posutu zvjezdanim prahom širokog spektra okusa, od slatkoće do gorčine.

I ovaj put... sve iskre, brojne kretnje, različita putovanja: u velika mjesta, male gradove, nepregledne blizine i dohvatne daljine... u njegovom pogledu stekle su ravnopravnu dimenziju zanosa...

U kretanju je odgovor, u kreativnom izričaju – izlaz.

Fokus njegove nesputane znatiželje široko je aspektiran. Važno je istaći, što je prepreka izazovnija, to je udjel njegove konkretnije energije veći.

Bori se i za najmanji treptaj svog zanosa.

U nesputanom kolanju njegovih opservacija, zarezi i točke, blagi su prijelazi, diskretna razgraničenja raslinja od mora, oblaka od kopna, ljubavi od nadanja...

Tonaliteti i koloristički zamasi riječima su jasni i tolerantni. Sjene i sumnje iskazane zaprljanim mislima su tu tek da ukažu na relativnu realnost života oko nas i u nama.

Kao dobroćudni arbitar, Mišo potiče i bodri interakciju raznobojnih životnih impulsa.

Dakako, u tim nesputanim permutacijama (stihovima) i varijacijama, (mislima) nazire se raspon nemirnih, znatiželjnih i odmjerenih odrona njegove ustreptale duše.

Zvonko Penović

ČEŽNJA ČOVJEČANSTVA

jutro se skrilo
iza oblaka zaljubljenog
što pijano šara
iznad šuma i livada

svakom treba pjevati odu
velikom i malom narodu
nitko od nikoga nije bolji
kada se daje i čini ti po volji

gle i jastreb sluša slavuja
to više nije plijen za njega
svima pripada ovaj svježi zrak
a put za sve slobodan i jednak

vidim to kao znak dobrote
i raduje me taj pomirljivi ton
svatko na ovom svijetu ima
pravo na mir, slobodu i dom

na svijetu, svi mi živa smo bića
od čovjeka do malog ptića
svatko želi tu mrvu sreće
zanos, ljubav, blagost
za tim čezne čovječanstvo
to bi nam trebala biti
jedina i prava radost.

SAN I POSLIJE BUĐENJA

Pospan i neprobuđen
primijećen sam bio
kao siva betonska ploha
u uglu napuštene tvornice
gdje odavno radnika nema.

Umorni ljude bez posla
I dalje mirno gutaju to stanje
djeluju kao muzičari
prije prve podnevne kave.

A sreća prešarana crtama crnim
jasna je poruka, al kome
jer taj žiri što ocjene daje
odavno je već na ustavnom sudu.

Na vrhovima prstiju
u gradu svih mojih refrena
osjećam se kao lopoč
na kog je crna vrana sjela.

I pozno je već i kasno je znam

a ja još uvijek snivam san

i živost ispred tvorničkih hala

ispred kojih je vreva već davno stala.

TRENUTAK ISTINE KROZ BOJE

počet ću sa zemljom
to je moj element
crvena me privlači
i ne čudi me to
baš kao ruža
što niče (živi) rado
a pogled na potopljena polja
nije tragedija
jer bit će bolje
u sutonu plamenog neba
što nad zemljom
nagovještava bolje sutra
i zemlja će opet
plod rađati

a voda kao vjerna družica
prati sve kao naranču plod

i mirisnim sokom podsjeća
kako u sebi vodu krije

a ljiljan bez obzira na boju
svoju vlažnost i sunčevu toplinu
harmoničnom životu se klanja
ne buni se za život mu kratak
tek žudnja kome pripada
baš kao i poklon u suzi od
prsta radosti na usni
utišanoj emociji
prvog darivanja
tu i cvijet i trava
jedno su na mjesečini
bljeskaju od prvih kišnih kapi

vatra zlatom
isijava
od praiskona
u dobra vremena
u suncokretu od ploda
a tymian
poput gitare priznaje ljubavnu bol
i donosi nove životne radosti
bez licemjerstva i pakosti

baš dobro kad plač mine

tvoje srce

krikne čežnjom

utopi se

u letu ptica

i bez dosta vjetra

taj plam se širi

u mraku pećine

protutnji kroz kanjone požude

i nema te tamne noći

gdje vatra ljubavi neće proći

zrak nam daje zeleno

a rosa treperi na obzorju

to ljubav nas kroz zvijezde doziva

udahnimo duboko

prije no što osuđujemo

ako nam je od Boga dano

za sve vrijedi isto

blijed ne umire tek tako

crveni nisu uvijek za raj spremni

žuto se baš dobro

sa crvenim miješa
a mi odmaknimo se
od zločestih misli
jer zrak je za sve
onako šeretski naslonjen na nebo
bez lukova i plotova
ne kupuje se na tone
pa prodaje na grame
budimo opčinjeni
i zvukom
bilo to danom bilo mrakom
jer on ne zvoni,
ne pjeva, ali se čuje
ne vidiš ga al udišeš
stoji a na mjestu je i plovi...
zvuk nas sve jednako voli

znanje umotano u nijanse plave
uhvaćeno u mjesečeve mreže
zarobljeno u cvatu i
kroz koprenu noći
u danjem svjetlu
posvuda plovi

nikom podređen
umjetnost mu nije strana
daje se i raduje
i nikada razum ne zaspa
bilo u tišini noći
bez jeke
tamo gdje se spajaju brda i rijeke
i kada savija čelik u mislima
kad ništa ti stvarno nije
ni hladnoća ni samoća
a ni čežnja za toplim krajevima
kad dodirne te istina
znanje se na prste propne
više ne ćuti unutrašnju glavobolju
niti si preplašen
jer spoznaja kako znanjem
pomičeš granice

ako pokažeš pravo lice
ne koristi to znanje samo za sebe
pobijedit će se svako zlo
na korist svih ljudi i za njihovo dobro!

ŠTO TO BI... A ŠTO NE BI...

Razvrgao sam savez s tugom
I kroz razmrvljena tresetišta
Svih uspona i padova
Posadio sam biljku
Zvanu vedrina.
I dogodili se
Čudni obrati
Preokrenuše se sve
Moje ljudske širine
I neizmjerene daljine
Koje zovemo
U slobodno vrijeme
Nešto kao ljudskost.
Optimizam
bez mnogo križeva
i osvetničko ratničkih
primisli.
Dijalog mene i duše
Između zime i proljeća
Servirao sam

Kritičaru vjetru
A natrag mi
Odgovor stiže
Poput erotskog zapljuskivanja
Vala iz ljetnih dana
I rastvori mi oklop
Nepopustljive vanjštine
Racionalno se podjeli
U predjele moje podsvijesti
Vrati mi slike nekih dragih ljudi
I nesta odmah strah
(ja te se usudih nazvati
i bi mi odmah lakše duši)

Kao da sam se narugao životu
jer pobjegoh iz čangrizavosti
u lake svakodnevne humoreske
i misli me ponesoše
nekom veselom otoku
prepunom lepršavih
i smirujućih tonova.
To je bumerang svijesti
koji mi vraća
tople južnjačke boje

iako grad je siv
bez snijega
i bez ponekog «dragoga»
osnažuje me
jer poslije sivila
ove svakodnevnice
iskrsnut će tvoje vedro lice
i cvrkut ću ptice čuti
i opet će nas grijati sunce.

Taj hijeroglif
Nekadašnji
Sadašnji
I Budući
I izmjena raspoloženja
Racionalizirana je
Kao kod bolesnika
Koji se vraća iz
Bolesti i tuge
U smijeh i radost
Ne gubeći vrijeme
Objasniti sebi
Što to bi
A što ne bi

LAŽ U LAŽI LAŽ DO LAŽI

svi smo glumci
u crkvi
na ulici
za stolom
i u postelji

dok molimo krunicu
griješimo bludno
mislimo suludo
prezirući druge

kada šećemo psa
grubim rječnikom
zatežemo mu uzicu
i ne, ne zatvaramo gubicu
nad nemoćnim.

a kada je bogat stol
mi puni smo uljude

lomimo se od pažnje
i naizgled se sve slaže

a tek u mračnoj postelji
svatko u svojim mislima
već na početku poželiš
do cilja prije partnera.

laž u laži
laž do laži
i sve se slaže.
dok se polaže
kamen temeljac
za novi zdenac
iz koga će bogati
za sebe vodu crpiti
lica uljudna.

UVID – Einsicht – indigo – tamno plavo

u srcu poljskog
prisno govori o tebi
o tvom bolu i sreći
i ponekad pustimo
prirodnim tokom
stvari teći
one će se snaći
i pronositi
svoj mir

OGRNUT OPTIMIZMOM

Andri s poštovanjem

Iz duše kao davno obećanje
razli se ljepota u crvenom vinu
kao ptica lako poleti
i sleti na granu
protkanu tvojom dobrotom.

Lahorom sve pozdravlja
iz pehara sreće nazdravlja
smislu života
jer odlučiš li dobrotu darivati
siguran budi dobro ćeš se osjećati.

U dubinu duše treba
spustiti
    sreću
    radost
    i mrvu razuma
ogrnuti se
    optimizmom
    i svijetom ploviti

NEDOVRŠENA... BEZ ODGOVORA

Posao mi nije sklon
dućan želja zatvoren
robu više ne prodajem
trgovac sam jako loš.

Kiša me po putu pere
ne znam više ići kući
a i zrak poslije kiše
ne miriši nego guši.

Kao da od sebe bježim
u fotelju tonem dublje
dok razmišljam o životu
poeziji, majci, Bogu.

A na zidu slika luke
mojih želja iz djetinjstva
a tišina glasno zbori
kako ti je danas sine?

OSUDA VISI IZNAD GLAVE
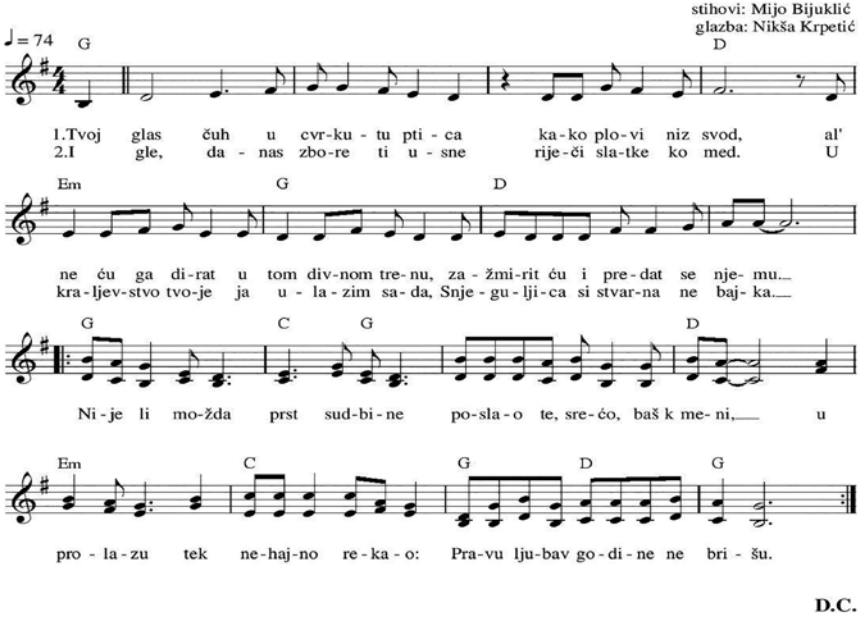
posvećeno Nikši Krpetiću

što kada pokucaju sjećanja
na vrata od čekanja
kako si tada pomoći
glavu iz bujice izvući
i pobjeći niz mračnu ulicu
gdje prodaje se ljubav
na sat vremena
olakšaš tijelo
a duša još više zazire
i sama se prezire
no, tko će me vratiti
na početak nevjere
bez prebacivanja
i lažnih skrivanja
po crkvama u molitvi
u kazalištima i na tuđoj samrti
sve mi se čini kao dimna zavjesa
ta igra vjernika s dogmom pravednika
sa zabranjenim stvarima

i udarcima u vrh potiljka
usta ti plava ruke mrzle
posipaš se pepelom
od netom spaljenih vrlina i morala
dok traje tek na tren inspiracija
napisana u dva stiha
na križanju dana i noći

...lako je tad za tuđim posegnuti
shvaćen il neshvaćen biti
noć skuplja posljednje crnilo
a zori još nije pozvonilo
najlakše je tad nevjeran biti
ni jednoj temi ne možeš odoljeti
i sve obećavaš i kuću i brak
izdaješ zemlju, želiš uvis dići vlak
i biti slab i biti jak
osuda nam visi iznad glave
ali tko se usudi
glasno to svijetu
dati na znanje.

PRST SUDBINE

D.C.

Copyright © by Nikša Krpetić 2019

SREĆA

važno je potisnuti mrak
upijajući ljepotu, brda i neba
dok se ispija prva jutarnja kava
uz neki gorski slap.

od životnih zamki osloboditi dušu
uzdignuti, misao ka pjesmi
i dječjoj bajci
vjenčati se sa srećom
u mislima
u prirodnom ruhu
ne dozvoliti tami
i lošim vibracijama
ometanje sreće
u bilo kom poznatom obliku.

razonodi se,
nasmiješi se
Mjesecu u srp
Dočekaj sreću

u šarenom vrtu razbibrige
i sve duhovne verige
rastopi sunčevim sjajem.

pronađi zabavu u igrariji
i prespajanju voda mirnih
koje život znače
donoseći simbolično Ivana Krstitelja
u znaku ljudske jednakosti
i pravo svih
na ... mrvicu sreće...

zori kao voćka na toplom suncu
zori... i kad zovu prijatelji
javi se, pohrli
jer nije uvijek čovjek
kovač... samo svoje sreće...

potrudi se... učiniti...
sretnijim i bližnje svoje
sretan tad bit ćeš i ti
srećom dodirujemo nebo

kada mislimo

osjećamo

činimo dobre stvari

za druge,

ali

usrećujemo i sami sebe

riječi Aristotela zvuče kao san

„sreća je smisao i svrha života

i jedini cilj žitka čovjekova!“

RADOST

mojoj unuci Ini

osluškuj
dah vjetra u krošnji
gledaj
ptice na trešnji
nasmiješi se
jabukama u cvatu

nenametljivo i blago
osmijehom
stišavaj
unutarnje oluje

sudbini ne mijenjaj pute
krijepost i blagost neka te vode
sjedini se s prirodom
vjeruj u sebe
manje slušaj druge
život tvoj neka u tvojoj bude ruci
a radosti srca

neka ti budu

putokaz

i lijek

uvijek

i zauvijek

MIRIS...I

Tu gdje dodir. Ne pomaže.
Niti vrijedi. Nit se važe.
Čulo mirisa. Apsorbira.
Sortira. I za sva vremena
U svijesti. Polaže. I odlaže
Na oltar. Sjećanja. Bogom dane.
Mirisa darove.

Od mora. Što se. Izruguje.
U jarosti. Istiskuje. Dah algi.
Tu mašta. Ogoli grudi. I
Poput. Nevidljive. Ali putujuće.
Farmacije. Svih parfema. Izgubljenih.
I začaranih morskih dubina. Brda i dola.
Tu gdje krv vrije.
Tjeme pulsira. A Epos. Krije se na kraju.
Svih pomahnitalih. Zbivanja. Mirisi...
MIrisi... Radosti. Spoznaje. Iz srca davanje.

Rijeke donose. Sante leda.
Smrznuti. Runolist. Kao kristalna zvijezda.
Mirisom se ne razmeće. No ipak
mirišem ga. Ko da je još živ.
Na planinskom vijencu. Okupan. Blistav
Odiše svježinom. Skrušenošću. I miri mirom.

U pokretu. Novih snoviđenja.
Poput Freuda. Mirisi bola.
I radosti. Vezuju nas osjećajima
Koji omamljuju. U podsvijesti.
Miomirisi toploga kruha.
Iz nepostojećih peći
Tko mi to. Može reći.
Gdje su skrita. Naša djetinjstva.
Sve otopljene zime. I veseli plavičasti dim.
Koji opija. Biti punog želuca. Mesnih pikanterija.

Hodočaste mirisi. Travarice. Koje nam prostiru.
Darove jeseni. U otvorenoj boci. S ruba stola.
Optočen slatkastim opojnostima
sočnih smokava. Ubranih. Uz cvrčanje. Cvrčaka.
Vjetar. Poštar mirisa. Iznjedrio je. S livadnih valova

spektar miomirisa. Koje plove k našim čulima. Uz zuj pčela. Što tu sveg. Nema. Za pomiriti.

Vraćam se. Odlazeći. U pradomovinu.
Svih mirisa. Koji zaostaše u mislima.
Bazilikum. Protrljam kroz prste. Vlažnost i opoj.
Tamjan. Spoj svetih i svjetovnih htijenja.
Slatkasto-začinski od cimeta.
Izvor neobuzdanih mirisa.
Poput mente. Opojno-staklasta.
Biljka. Sitnog roda.
Tko to da ne proba.
Kumin. Ružmarin. Kadulja.
U. Okruženju. Bijelog kamena.
Protresu. Razvesele. Hrleći k meni.
Dobro - došao. Svaki miris veli.
Ostani. U oazi. Mirisa. Mirisnih. Na otoku.
zaboravljenih vrijednosti.
opet tamjan. U maju. Crkvom. Prodiši
u čast Gospi od Staroga grada
i vrati u nama davna čuvstva
i zamiriši iznutra. Za neko bolje sutra?

POGLED...I

Pogledi nježni, pogledi sretni,
pogledi tužni, pogledi sjetni.
i ljutnje pogled i munje joj sjaj
svatko ima svoje razloge
za i protiv ulaska
u jasni molećiv pogled
što otvara raj...

Umjetnost gledanja, susjeda preko puta
i Davida u mramoru, famozan spoj
u oku čudesna Sikstinska kapela
koja očarava uz glazbu
ulovljena u oku snoviđenja
pretvara priče u tren i vječnost
možemo reći predobro je Majko
ti što si hrana za dušu
melem za oči
tvoje nježne žice od pogleda
treba svrstati, u dvorede

kroz koje pogled šeta
umjesto žednih usta
ti ispijaš ljepotu
zarobljenih stvari...
Pogledom čelična vrata
otvaraš
kostime mijenjaš
pokrećeš ples
a sve osjećaje duše pretvaraš
u magličasto nježno obzorje.

Te forme
šarenih boja niz
snene misli
i blijede odore
u razgovoru nijemom
nikud ne odvode
čudna baš to je
nit
nijemih molećivih
dodira pogledom
koja preslaguje spomenar

i vrši inventuru svega viđenog
tu gdje je grješnost upitna
treba li poput svjetionika izgarati

crv sumnje što pogledu pred očima gmiže
prepreka je velika a s pogledom sumnje u svemir
se ne stiže
tek nadživi se put preko oceana
i nema tog oklopa
kroz koji pogled, prodrijeti ne može

Snažna svjetlost
umilne Gospe Paške
koji se uresi
i prožima dušu
usred vreline kolovoza …

pogledi …
pogledi zadnji zamiru

HLADNO

Hladna večera. Ledena gozba.

Prazna dvorana.

Oko pustog stola.

Odzvanja hladnoća.

Ona ne poznaje milostinju.

Lomi sve. Do kostiju.

Gluhima i slijepima osjećaje vraća.

Bez molitve i plača.

Uludo prosvjedi. Ona ne sjedi, već razara.

I zalud stado ovaca. Zbija se u gomilu.

Ledena zima na sve se prima.

Pastira nema. Ona je gospodar svega.

Dolazi. Hladnoća. U krivo vrijeme.

I ne umače kruh. U crno vino.

Njoj to ne treba.

Hladno i jezivo. Samo to ju zanima.

A našu djecu. I žene. Ne grije.
Crno sunce. Dok ruže u vrtu.
Na mrzlom vjetru. Bez misli o ljetu.
Predaju latice hladnoći i sjeti..

Studen je u noćima. Ledeno u očima,
Urušenih snova, i sjećanje na bijele
Djevojačke ruke, što su ostale u zraku
Izgubljene na rubu malog grada
Gdje još i sad lete papirići, kao pahulje.
Nitko ih ne kupi. Svi u prolazu su stisnuti.
Prolazi dan. Hladno je. Doma nema.
A večer puna hladnoće se sprema...

SJETNI I UPORNI

Kad govorimo hladno
diplomatskim rječnikom
filozofija svakodnevnice
ne budi ljepotu
a tmurne naše pute nadmašuju
tek sjeta i upornost.

Sin i otac se rastaju
na vjekovnom ognjištu
bez riječi, otupjela pogleda
prati nas šutnja
neba i sivila
a uporni i sjetni pogled
uprt je u zemlju crnicu
koju je gazila noga pradjedova.

Zaludu i zemlja i nebo
nude nam pravila svoja
da, priroda zna prkositi

dok zlurado na slomljenoj grani
crni gavran podozrivo motri
i s vjetrom i mrazom
ruga se sjeti i navici.

Naš jad
hvata se u kolo
ruku pod ruku
a breme tog stanja
teret je u glavi
umorne i usamljene žene
koja uporno i dalje nosi
sjetno
taj teret što se život zove.

Jače od nas je ta patnja
i svakodnevna golgota
u slabosti duše
priča je koju čovjek
od pamtivijeka priča
a sjeta i upornost
čekaju laste na kraju ljeta

cvjetanje cvijeća usred zime

i tako

do smrti i

do dana uskrsnuća.

DOSADA

Kao opsada drevnog grada
i uski pojas oko struka
ona je tvoj pratitelj
tvoja opsesija i muka...

U vrijeme dosade
baš kao u sezoni
kiselih krastavaca
uvijek su sumorne boje
daleko od ljetne nepogode
tada gledaš kamo sa sobom
i olako postaješ trgovac
sumnjivom robom...

Od ljudi osmišljena
dosada nosi u sebi
zrno ploda
u malom krugu
što intima gaji
ona ti nudi.

Odrveni tad um
misli pobjegnu niz drum
sudba tad trajno
dosadu donosi
kao neželjeni plod
pod krov tvoj.

Poput tiranina te dira
gorkim dosadnim okusom
i dok u čašama tražimo izlaze
put je sužen
        i pun dosade.

Tad bez pomaka
u nepostojećim drevnim muzejima
grickamo kumin
a u labirintima umne opsade
sve vrvi od dosade

Kad te dosada nagazi
nema goreg sjemena
što se u duši nastani

u glavi tad sve zamre

a pred očima

sivilo drveno

zavlada

FRUSTRACIJA

Kao ilustracija
moja frustracija
vrti se u krugu
sjetnih vibracija
dok ravnodušni
noćni vjetrić
pokreće priču
o mitskom biću
što je iz srebrenog lončića
nekad sa mnom pilo
i dobar prijatelj bilo.
A sada on
baš kao i ja
na mjesečini
gorki udišemo zrak
dok negdje na proplanku
izgara pjesme anđela dah....
I jadi se srce duši
ispod ogrtača sjete
zašto baš sada
kod mene navratiše

frustrirane teme
bez ogleda i izgleda
i pokvariše
još jednu večer
dok palim za nas
dvije svijeće.
Doimam se poput brodara
bez ijedne barke
u ljubavi napola gubitnik
voda oko grla steže
a ja se okrećem oko sebe
tražeći taj mali znak
što od tebe osta
i nije mi sve jasno
no, ne govorim glasno
tek ubrah uvelo cvijeće
i stavih ga u vazu bez vode...
I ne znam
kako se riješiti
frustriranih misli
u tihoj ponoći
dok se gledamo
Mjesec i ja
ravno u oči.

PRKOS

Ruke su moje zdrave i snažne
dok stvaraju, miluju, dijele
a kada zaškripi, stegnem zube
prkosno idem i borim se dalje.

Tad se probudi prkos u meni
ja vjerujem samo Bogu i sebi
pa tko voli nek izvoli
sa mnom do prve zvijezde daleke.

Slađi sam od meda - kada se dajem
gorči od pelina - kada me lažu
to je taj dar s neba - što svatko ima
prkos nam treba - bez njega nas nema.

Ja čistim krunu od pepela
žarom se posipam kad padam
tu leže moj lijek i melem
s prkosom mi duša spava.
Sva djela oblačim

u zlatno ruho
od iskona u beskraj
duša mi leti
i sve što mislim
želim radim
prkos je moj lijek
i to zauvijek.

ŠUTNJA JE DOVOLJNA

Kuštravi pas, protrča ispred nogu
veselo repom maše, baš za ovu prigodu.
a tvoja majica bijela, je zapela, u struku.
Nema to veze jedno s drugim,
no pas je sreće znak
i lakše mi je s tobom u varoš poći
zato nemoj kriti te vesele oči.

Stope mi kao po žaru gaze
a riječi se pomno biraju
da ne upropaste
taj dugo čekan dan
hoću li tvoj biti
nisam posve siguran

Poigra se vjetar
sa mnom ko s morem
i baci me k tebi

u naručje toplo
ne znam se
ponašati sada
dok razum srcu
tiho progovara:

Prolazan je život
kao na vrteški
život ponor, dubok vir
meta bez cilja
sito bez brašna
što to prosijavamo mi?

I kao kukac
na vlažnom listu
posklizne se
i padne u vodu
baš kao i želje
što dođu i odu
a za sobom ostave
sreću, veselje,
pustoš, nelagodu,

tako i misli

ponekad odu

ali bol i bez boli

ipak boli

Poželim

u zalasku sunca

dok zadnja zraka

u moru se kupa

strasno ljubiti tebe

ništa ne trebam reći

jer sve zna moj pogled

onaj isti s početka mog tvog i našeg svijeta

šutnja bit će dovoljna

TEK »DRAŽ LJEPOTE« PONUDI...

Sandri za divno izrečene stihove

Zagrljen tišinom

Smiren

Strpljiv

Oslonjen na mudrost čekanja

Kao uvijek

Susret je splet raznih okolnosti

S nelagodom pamtim

Početak

Kisela jabuka

Šutnja

Omekšana kapima meda

Vratila boju nadi

Na ramenu

Ruka

Dodir

Blagost

U razmišljanju

O čemu

razmišljaju njene oči

Usred sna pojavi se ona

I za sobom obrisa dan

Odvoji me od stvarnosti

Glasom

Sjetnim od pokore

Pogledom otvorenim

A nesigurnim

Pokretom

Oživi cigaretu

Žigicom

Koja istog trena

Zapali u mašti

Svijeće po uglovima ulica

U ovu ožujsku večer

U dnu razuma

Zaboli samoća

Koja me uporno oblijeće

Opsjeda

Progoni

Do kraja

Nade

Koja ipak

Obećava

Neki novi

Početak

PRIVIĐENJE?

Poput neuokvirene slike
zablistala si okvirom
u nedorečenim rimama
savršeno si se rimovala
a neispisana pisma
najviše su me radovala
u neprocvjetalim cvjetovima
najbolje si cvala.
Iza polja na obzoru
obznanjena si bila
na utihlom mlinskom kolu
tvoja riječ je žuborila
iz vedrih oblaka
rashlađivala si usijano tjeme
a na ugaženim stazama
sadila si ljekovitu travu
po raskopanoj cesti
šetala si u štiklicama
u neupaljenoj svjetiljci
titrala si kao odsjaj

iz neuzidanih kuća
izlazila si vedra
a iz neprocvjetale ruže
krala si mirise
voskom začepila uši
al ipak čula riječi upućene duši

S neizlivenim ključem
otvarala si rajska vrata
od neizniklog drveta
palila si vatru
a plamičak je skakutao
ispred mojih očiju snenih
gledao sam tebe
a vidio čudesnu poemu
o ljubavi koja živi u svakom tvom pokretu

ALI BUĐENJE

pratiš me kao
ugodno popodne
od izloga do izloga
naših pustih želja
tragovi tvojih ruku
zadržali se u kosi
a meni pogled pobježe
prema tvome struku

ostaješ li
il poći moraš
ne pitam
i ne zanima me
dok slažem u sebi
sitne detalje
kakvu bih krunu
tvome čelu dao
u koji pejzaž
tebe obukao
a onda iza tunela

zapljusnu mi oko
plavetnilo morsko
na krilima ponesen
osjećam se lako
i nestrpljivo gorim
da te probudim
i obrišem trag noći
s tvojih snenih očiju
i jasno ti kažem
sve što je moje
za vjekove je tvoje

...ali buđenje
odnese sve
i nema više
tebe
cvjetnog mirisa
a ni traga tvog

GDJE JE RAZBORITOST

Sudi se ludima
krade od sirotinje
danas je ljudskost
uvela voćka
...pretjeruju
ali nevinost dječjih očiju
srećom, ne mogu uzeti
i boju sa ruže crvene
silom bi na obraze
...ali ne ide
Blago onima
koji ne vide
ali vjeruju
jer današnje beznađe
iz ničeg se u ništa pretače
i proždire nemoćne...

Taj bauk ima
ime i prezime
globalno tržište

sve na kartice

tko je u pravu

ovaj put ne dobiva

a ravnodušnost

ljude ubija.

SPOKOJ U POGLEDU NA VRT RUŽA

Zemlja, zrak, vatra, voda
I peti element što naviješta
Znanje
Sve je oslikano zorno
Jednostavno i poučno predočava sve ono što:
Volimo, želimo, hoćemo, činimo i mislimo

U malom perivoju, s rosnom travom
Izvor je krijeposti što čovjeku treba.
Spokoj u pogledu na vrt ruža
I svih boja koju pruža
Na dohvat ruke cvat je u oku
dok vjetar mirisni omamljuje dušu.

Očaran, začaran, misao u stihu
Dolazi kao prosvjećenje
Poput radosne vijesti
U maloj oazi, malo po strani
Zbivanja dnevnih

Gradišće je u srcu ostalo

mirisne ruže iz vrta snova

mira, ljepote, ljudske dobrote

Sve ćeš ih naći u Bad-Tatzmannsdorfu.

NE MOŽEŠ OBJASNITI POSTUPKE SRCA

Zašto priroda. Prirodno ureduje

U svim pravcima. Nema stezanja.

Sve je njoj. Igra. S puno zezanja.

I bez naprezanja. Sve čarobno djeluje.

Poput mirisne postelje. Tvojom.

Rukom presvučeni. Bijele jastuci.

Baš samo njemu. U vedroj zimskoj noći.

Sve će ponovo. Doći. Dušo pred oči.

I neće prirodno. Proteći. Zašto ste se razdvojili.

Mimohodom. Svatko na svojoj. Strani ceste.

Koju je. Teško prijeći. Zbog.

Prezira. Ponosa. Gustog prometa.

Ili. Sunce. Zabljesne. Oči.

Možda će i. Proći. Kao nakana.

No stvarnog. Objašnjenja. Se ne nalazi.

Niti laž. Istinom potpali.

Učtivi pogled. Ne znači. Ništa.

Prevariš se često

I nikom ništa

Ne možeš objasniti

Postupke srca...

BUDIMO SLIJEPI I GLUHI!

Ne robujmo temama dnevnim
i tko od nas pravi budale male
tek nagost i požudu mi nudi
danas vrijeme na tren nek stane

Ref:
budimo slijepi i gluhi
vodimo ljubav
ruke i usne
neka budu budne
zadržimo što duže
poljupce u zraku
život je kratak
ne robujmo strahu.

Lepršava budi, kao svjetlo i zrak
voljet te hoću ali bez nadanja
I to ovdje, sad, istog trena
što će sutra biti druga je tema

ŽIVOT, ŽIVOT

Već cvjetaju rane trešnje
stare tuge sve je više
na proljetnom vedrom nebu
i bez tinte netko piše

Mi smo bili sretna djeca
koja život voljela su
dugo nismo odrast htjeli
jer znali smo što nas čeka.

Život, život živjet treba
svakog dana, svakog trena
i sve što kraj nas proleti
u neko drugo gnijezdo sleti
a tebi ostade tek tuga i žal.

A kada smo mi odrasli
i shvatili što je život
već je bilo odveć kasno
vratiti se u djetinjstvo.

OVOZEMALJSKI DARE

Gostionica. Sami ugao. Na kraju grada.

Strpljivo čeka. Svog pjesnika.

I on. Stvarno dođe. Jedne zime.

Još s vrata. Strese, pahuljice.

Prvoga snijega. S omiljenog.

Sivog kaputa. Zbunjen.

Okreće se. Po prostoriji.

I izbroja osam stolova. Tu su.

I baš ništa se. Promijenilo nije.

No, ne nalazi. Draga lica.

Zbog kojih je potegao. Iz daleka...

Tek peć u uglu. Na drva.

Veselo pucketa. I vrati mu..

Toplinu izgubljenog vremena...

A on odzdravi. Pružajući dlanove.

Raskriljene, promrzle. Nijemi pozdrav.

Iz davnina. Mrmljajući nešto.

Zahvaljivao Gospodinu.

Za poklonjene mu ...

Ovozemaljske dare...

NESPORAZUM

mojoj Mariji poslije jednog dijaloga

kao obično
u dva kratka retka
na hrastovom stolu
u našem boravku
tvojim krasopisom
sitno ispisano:
Pusa za mog papu
ja sam na faksu
volim te
ne brini... se
do večeras
i skuhaj
nešto
ukusno
i fino

sada tražim u očima
razloge i puste staze
gdje smo granicu prešli
a nismo stati znali

i puštam
sretne dane
u zagrljaj
mašti bujnoj
skupljam suze
od bisera
samo za te
moje drago dijete

u samoći
ja se borim s mislima
darivam ti ljubav
i shvaćam
koliko boli donosi
rastanak bez riječi
kad odnosi te noć
a sanak teško da će doć.

ZADOVOLJSTVO

zadovoljan biti, sa svakim piti
i kao u dječjoj bajci, dobrim zlo pobijediti
svijet bez, al s puno pjesničkih muza
zapjevat uz čašu vina i biti
slobodan kao soko sivi.

dobre travke uzgajati i brati
tuzi i brizi nikad se ne predati
jedna je istina životna škola
dobro ljudima treba ali ne i bola.

a strast i nije napast
ako ljubiš, slikaš, pišeš,
sjedneš i objasniš
vratiš se u djetinjstvo
zaviriš u svoje tijelo
i pitaš srce
za čim ono žudi

i stvaraj svoj mir
uz oltar darivanja
u mašti izgradi slavoluk
što leprša u zraku
na vodi nek se njiše
u sumraku nek te zagrli
a ponoćna zvona nek
u san te povedu...

zadovoljstvo je tu
ne treba mu prinositi žrtvu
ne trebaš svilene mreže
da ga uloviš
...u tvom dvoru
slugu nije
tek osmijeh se krije
kad daješ sebe
duhom, tijelom
i toplim kruhom
znaj plaća je zadovoljstvo
vrednije od
sveg blaga
na ovom svijetu...

ZACRTANOJ LJESTVICI

Zaleđena ruka
s mukom podiže šešir
dok nijemo gleda
beživotno tijelo
na postelji
gle kako ode još jedan od nas
i nestade dio univerzuma.

Maknimo se od obećanja
i držimo se kao biljarske kugle
kud nas se zakotrlja
treba se dočekati na obloj strani
jer sve što se u životu broji
tamo gore je li već postoji.?

I kad ti duh odluta
a priče postaju vrijedne
kao odbačene novine
i kad pozdravlja se
tek kimanjem glave

tad lanac slobode
u rukama pravednika
doima se kao štapić
za treniranje divljih zvijeri
u pustinji
a u tišini i osami
oko se ogleda
na zaleđenoj vodenoj površini
i ne vjeruje... kao i led ima dušu
ali ako se kitiš tuđim perjem
polako se topiš od zavisti
i što se više penješ
prema zacrtanoj ljestvici
života svog
sve teže opstaješ
i sve manje bivaš svoj

DOSTOJANSTVO NAŠE PRAVILO

Noćna mora ispod mosta
Svađaju se dva pijana gosta
Bez kućnog su praga
A što će im do bestraga...
Jer vječna tema je
Europa stara
Nekom majka a drugom ni maćeha zla.

Što imamo mi s time
Neka je drugi potopi u more
Mi smo dobili što smo zaslužili
A pravda je na strani onog koji novce broji.

Dobri smo i poslušni
Tek malo u duši otrovni
I govorimo kako smo
Dotaknuli dno, a zapravo
ni opekli se nismo!
Tko će ublažiti to silno zlo...
Hoće ili neće selo i grad

kriknuti glasno, krenuti s masom
za slobodu i pravdu... se izboriti

Mi smo mi
Nesložni
I cijela naša povijest
O tome govori
...e dosta je bilo
budimo konačno
jedno tilo
i jedno bilo
a dostojanstvo
neka bude
naše pravilo !!!

PROTIV SILA I SILNIKA

Proljeće je na izdisaju
a bijeli krin
prikrio snijeg
nedorečeni prizor
u meni nemir
od zatečenog
pomalo nestvarnog
što bi s nama
tko te skrio
iz dnevnih priča
naših kafića.
ruke beskorisne
ne znam kamo
ali s tobom
ja bih već znao.

Trebaš mi dušo moja
i mili pogled oka tvog
kao zvijezde Mjesecu pratilje
ti budi svjetlo života mog.

Osvijetli moj vrt
osvijesti meni um
bit ću za tebe
plesač na žici
iznad gradskih kupola
gutač vatre
i umjesto tebe
gazit ću trnje.

Oluje na suncu
griju i hrabre me
da za tebe se borim
protiv sila
i silnika.

JEDNA KUNA

Pekarnica.

Ispunjena toplim.

Mirisima.

Svježeg peciva.

Red poveći.

Ispred mene.

Starica. Omalena stoji.

Nervozno. Nešto traži.

I u pod gleda.

Trgovkinja misli – Oš. Neš

Očekuje - Keš.

Naručeno mlijeko.

Četvrt kruha. Crnoga.

Neplaćena.

Hrana.

Čeka

Ali... Pred mene

Jedna kuna.

Iz staričine ruke

Na pod se dokotura.

Nogom je. Zaustavih.

Naručeno na pultu. Platih.

A kunu. S poda.

Starici. U drhtavu ruku.

Vratih.

Bog će platiti.

Pročitah joj.

Iz suznih očiju.

U 5:17...

Zvoni na uzbunu.
u 5:17
silne godine
uokvirene
istim ritualom
mojih buđenja.

U jednom trenu
protok misli
jutarnja molitva
prelet preko
dnevnih aktivnosti
kako i što
valja činiti.

Doručak, klasika
pecivo, maslac
bijela kava
orah natopljen medom
jabuka. I čaša mlijeka.

Izlazim, ne pozdravljam
sivilo velegrada...
nalijevam se nadom
za dug dan stresova pun.

pomoć od kog potražiti?
tek ruke nesvjesno širim
u pravcu rodnog kraja a misao se vine u visine
gdje se vrapci sretno druže
njihov „živ mi živ“ vrati mi dobro raspoloženje

M.M.M.M.

18. 4. 2012.

Mišji muk, meja, malo makije,
mimoiđosmo Miramar,
malodušni Maxsimilijan, Mexsikocar.
Mreškanjem,more mori mekušce
Mirko markiz mudro miješa, meštari
maske, mušmule, minđuše, modre mimoze
mirno more matroze, masline.

Mišo muzikom miri, makar minimalno
milujući mislima, magličasto,
magičasto morsku modrinu.

Magarci marširaju
magma masive mijenja
maslinici mašu mojoj Mariji
miloj markizi.
Mirta magičnim molitvama
maksimalno moderira
mudrim mislima,

majčinskim molitvama,
moli molitvom mireći...

Majstorski miješam maslac,
mladim majskim mažuranom,
možeš mirisati, možeš mazati,
možeš mljackati. Mistika ...?

Makedonija, mojim mislima mili
melankolijom mirisnog maka
mreška mi milozvučnom melodikom.
Malteţani, mezimci misnih meditacija
mogu mimohoditi Mezopotanijom,
moleći milosrdnu Magdalenu
...mir, mir... mir
Međugorjem, mir... mir, mir
Marijo majko ,
moli, molim, moliti
možemo... moramo...

misli maltretiraju moju malenkost
Miju, Mišu, milošću, mukom, molitvom,
mameći mamcem, misli mora mog,

mojih modrih maštanja...
manirom mladog mornara
mariniram morske meduze
mom Martinu maljam
makarskim modrim mastilom
mislima motam mrvicu mistične migrene,
more me misli, mrežom motaju
morelije... moremije modrinom modrinu...

Mašna, maršal, mašala!
Mazohist, metiljav
mene motaju,
Matija, Marija, Miro, Milica,
Mara, Mia, Melisa, Marta,
Marija Magdalena
moja Mudrica
miomirisna mušmula
možete misliti mili moji !!!

Mačke mojih Mađara mijauču
misleći mravima mijenjati maršrutu
molim mirotvorce... mišljenje?
Melanž mogu mirisati

mislima modri mramor maziti
modrice molbom milovati
Mljetske mandarine mogu...

Ma... medvjedić medenjake
mljacka mliječni mlaz
miri mirom međudjelovanje.

Melankoličnim mislima
milujem mačuhice mojih
milijun milenija
milosti moja molim majko
milost majke Marijanske
metajnske mandarine...

mliječne mlake melioriram mojim mljekarima
mliječni mimohod miniraju
Markov plac, milicija, ministri
milanova... mirnoća misteriozna.
moju misao matira..

ENES I SILVESTROVO...

Mogu sad mirno u Novu uskočiti
sve je na mjestu
naprosto sretan sam
a zato se
pobrinuo blagi i dragi
jednostavan, no Veliki
Enes iz daljine
dao si je vremena
izrecitirati
par novih
divnih uradaka
a „Kamen temeljac“
pjesma je satkana
od jednostavnih
ali savršenih riječi
koje će oplemeniti
I poželjeti
duša svaka.

*****

Primi me opet snažan osjećaj
opi me svijetlost s površine voda
i pokrene erupciju pravde
koja plete mi se pod noge
bolje ili gore
        može li biti?

*****

Najteže je trijezan biti
a poput pijanog govoriti
usta i oči ne zatvoriti
I preskočiti standarde i norme
locirane i uvriježene
koji slobodu steže?!

*****

Jer gdje nema duha
nema kruha niti ruha
i zašto se buniti
kada se ima još pregristi
(ali ne jezik)
i zašto naglas huliti
kada se još ima mnogo toga zaliti!?

POKRAJ SKROMNOSTI

Pokraj skromnosti moje legla je vrlina
a ja je ispijam poput misnoga vina
a kakvi su to napjevi bez tvoje blizine
u odsustvu duha nije mi do kruha
tek udicu sreće na najlon vežem
i zabacim na oblake koji su puni nekog bremena
zbog tvoje raskoši i osjećaja prkosa
zamjeriše mi misli što svratiše u pohode
gdje se tek pogledamo kao stranci na ljetnoj terasi
pa odlepršaše niz ulice poslije osvježavajućeg pića
nakostriješen i s okusom slanosti
tog mog pohotnog tijela
ne preporučujem se damama kao nekada
i ne želim shvatiti što se to zbiva...

TI BILA SI BLAGO

ti bila si blago što izgubih na mostu
boli još i danas kao kopriva na otvorenoj rani
i nokte u svoje zabih dlanove
kad u odsjaju potoka vidjeh neubrane plodove
a u zraku zasja kao srebrn novčić
glava ili pismo
dok pitanje se nameće – voljeli smo se ili ipak nismo
želja kao igla nestvarna je bila
a pad prstena još mi šušti
i još kiša prebire kao po dirkama klavira
bez dodira tek izviri partitura od poljubaca i dragosti
bolnih rastanaka na rubu pameti
poput neplivača preko valova
klatili smo se kao lutke nošene
na ramenima lučkih radnika
u daljini se nazire luka spasa
bila je to tek igra između dva predaha

CVIJET

jer svatko o cvijetu na svoj način pjeva

o vlastitim iskustvima

o uzdisajima mirisnim

o zaboravljenom vremenu

a svatko je dobročinitelj i sretnik

u vremenu cvjetanja lipa

u kojem jedni se rađaju a drugi polako nestaju

OTVORENA DRAMA

svakog proljeća otvorena drama u formi izljeva
od uzimanja i davanja preko romantičnog komada
usputno opijanje razuma
a u svakom od nas postoji sumnja
kojom se razara
naša zahuktala neizbježna sudbina
popratne pojave su odjednom
glavne odrednice života postale
a završne scene su nedokučive...
i potpuno drukčije interpretirane
dok priključak u zraku visi
ti svoj si il ipak nisi

OLOVKA

Olovka piše sama bez dodira
Tek kroz naslage vlastita uma
Vidim se trodimenzionalno
I odjednom posta mi jasno
Jer davno sam poslagao tomove knjiga
Kao u djetinjstvu kup od opeke crvene
A na barometru s druge strane crte
Vidjeh
Dio izgubljenog svemira

ZAŽMIRIH

Zažmirih i kao na tanjuru poredaše se
prizori baš kao u amfiteatru
poput brzog plovka kad pecaš na udicu
a neuravnoteženost u glasu
uz tihu glazbu šumskih trava
svaka donosi pohvalu ili porugu
kroz tiho mrmljanje i nerazgovjetnosti
uz prirodnu škripu drveća u cvatu

JOŠ OTKRIO NISAM

institute za savršenstvo i ručno paljenje zvijezda
još otkrio nisam i tješim se što mi je oblo
gdje drugima je kut
a to što sam društveno neprilagodljiv
e... o tome ću vam drugi put
možda će najljepše stvari ostati skrivene u glavi
neće izaći na svjetlost dana jer čekaju
nekog posebnog i odabranog

BISTA

tuđim novcem ne treba san kupovati
a lijepo paunovo pero neću okačiti o šešir
već pripit i veseo
za života želim biti
a to što mnogima godi na grobu
imati bistu u prirodnoj veličini
e to me ne zanima.

VJERUJ U SEBE

mom unuku Oskaru

vjeruj u sebe

poštuj druge

kad ljubav daruješ

sebe nagrađuješ...

NARANČE

most uzani
uz njega raste drvo naranče
što vodu sanja

a po širokom moru
plovi bijela lađa
na palubi sam za narančom
žudi mornar mlad

cvjetove naranča sanja
i svoj mali cvijetak
u ljetnoj lakoj haljini
vijori se baš kao i život
koji zagrljen žudnjom
otplovi u san

spokojno usnulo lice
i njegov ravnomjerni dah
na pučini čarolija noći

(donosi mu dragu

s korpom punom naranči

...u trenu nesta tjeskoba i strah)

BEZVREMENOSTI

kad prste zavučeš
u riznicu znanja
u trenu
osjetiš blagodat
primanja i darovanja
čisteći police i stolove
poremeti se dnevni ritam
pa se posklizne preko plitke istine
i upadne u kaljužu laži
u prvoj fazi
stres uznemiri oko
a trošni nervi
prodrmaju i razbude besane noći
a onda sustižu me bezvremenosti
i nameću patnje
tu krivinu ispravljam
kad se u zrcalo zagledam
stil mi se ne sviđa
puno je važnije

uz klavirsko prebiranje

sluđenog virtuoza

koji prekrasno izvodi Haydna

pa rastopim se

a nježnost me ponese

u prošle svjetove

pa se probudi šesto čulo

i vrati mi dane

davno prohujale

DILEME NIJE BILO

Poput koluta dima tvoja slika
Nad glavom leti ne da mira
Blagoslov za tvoje dobro kličem
U slapu stiha i u plitkoj prozi

Sjećam se kada si rekla
Gordosti tvoje više nema
Stopama tim sad ćeš ići
Za sva vremena u tome ćeš biti

Od tada si prisutna posvuda
Kao crven pečat udaren na pismo
Ti si me otkačila od dnevnog stresa
pa sve do ushita nebesa
Poklonjen osmijeh sa srcem a suzu za tugu
Uvijek dok darujem, sreća je na licu

Na koljena sad padam
svaki novi dan sa mnom se raduje

I glasno zahvaljujem Bogu i nebu

Što izdržah život cijeli

U tom mom....

predivnom

zvanju kuharskom

*****

Zakon jačega

Je stradanje slaboga

A za Boga miloga – tko je slabiji a tko jači

I na čijoj grbači

Koturaju se polemike

Te naplaćuju vlastite frustracije

PJESMA ZA ZAGRIJAVANJE

Brane mi upotrebljavati njihove velike riječi
kao to je plagijat
A što je s originalom
A tako mi se to osobno dojmilo
Impozantno
(inferiorno)
impresivno
Da bih zatim nabasao na
Perverzno
I famozno ...
I furiozno
ali zašto
ali kome?

I nije čovjek čovjeku vuk
Jer tada bi na Zemlji bio
Red i muk
A tek
U visokim školama
Gdje su stega i nerazumijevanje

Tema bezvremenska

I treba nam svima

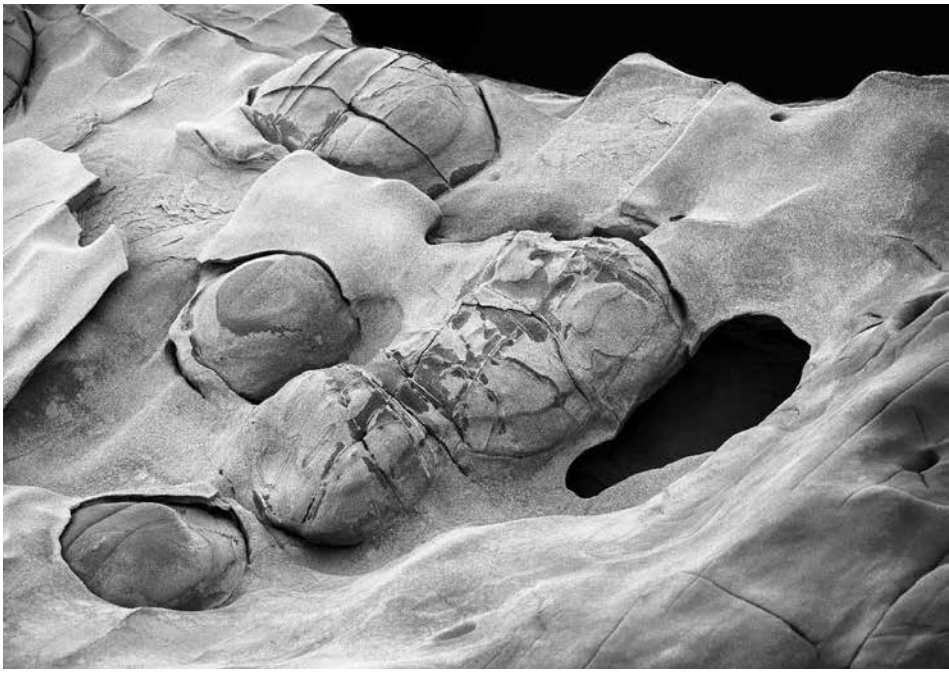
Biti jasno

Nije baš uvijek krasno

S tim svim

Krasopisima gdje baš

I nije sve do kraja nam jasno

SASLUŠAJ I TUĐA MIŠLJENJA

Prihvaćanje životnih igara
i kopije starih predavanja
izvučenih iz presušenih bunara
nije baš lako provesti u djelo
Oni odzvanjaju okolo
kako plemensko neko kolo
u krugu bez izlaza
i svirci bez glazbala
tu nastaje križni put
netko sretan, netko ljut
od svega tek zaštiti
dizanje očiju u nebo
kada se odričemo prijestolja
a je li pritom namjera najbolja
tek silom iznuđeni osmijeh lažni
nezainteresiranima moć pokaži
prikriveni dio unutrašnjih previranja
nije građanski rat, kada pijani svat
s rubnih dijelova, pameti svijesti

bez alternative,

kad napada glavni lik

je si li to ti?

nemoj pokajnički izbrisati

ružne stranice tvojih djelovanja

već dugom pomirljivom rečenicom

s puno odgovornosti,

pretvori taj dio svijeta

u prepoznatljivost, pomirljivost

preodjeni se

saslušaj i tuđa

mišljenja

NE ŽELIM VAM POKVARITI DAN

putem tišine
odlazi srce
bez snage i volje
za nešto bolje
sve je bilo
kao u snu
ali i dalje
traje li traje...
...a taj san
ja još snivam
gdje se kapima
rose umivam
dok njene usne
Boga mole
uz miris kave
topli kruh
jutrom
mi nude
pogleda nijemog...
nema tog više

znam se dobro
srce tugom piše
a na ovaj dan
zaokružit ću
nostalgije čar
koji si poklanjam...

takav sam...
...oprostite
ne želim vam
pokvariti dan.

POTAPŠA MI RAME...

takav sam od prvog plača
glasan al bezopasan
vjeran kao kućni pas
koji ne traži krivca
no svakog osmotri dobro
prije no što mahne repom
e... kad bi tako bilo
s nama ljudima?
...ne mogu promijeniti
proljeće u naletu
što otkuca novi ritam
poput zidnog sata
koji je neupitan
tek mjeri vrijeme
i sam šuteći važem sve
kao na kantaru divlje
maslačke i koromače

vraćam sate unazad
kao ringišpil se vrtim
u ovaj zimski dan
dok oči boje šume
na proplanku pustom
u okretu preko ramena
bježe od mene
a svijene travke
pokazuju trag
koji nestaje iz vidnog polja
bez pozdrava i oporuke
vode prema mlinu
uz žubor i prskanje vode
što bježi prema suncu
gledam kroz raširene prste
desne ruke... a stvarnost
potapša mi rame
i vrati me u stvarnost...

KRENI PUTEM LJETNE DUGE

kreni putem ljetne duge
s muzikom što dušu liječi
prema sebi kroji svijet
sve ćeš lakše preboljet

ne idi u susret tuzi
i ti možeš kao i drugi
učiniti sebi bolje
ako ima dobre volje

odvoji od sebe čežnje
a kada ti prići žele
nasmij se od srca slatko
i ne gubi na njih vrijeme.

mirno prođi kraj tog vrta
gdje si nekad sretna bila
i ne misli što se zbiva
s kim on sada troši vrijeme.

od bijesnih se makni misli

više nije on ti tema

mali čovjek sitna duša

nije vrijedan tvojih suza

ZEMLJA JE TA KOJA NAS OKREĆE

posvećeno pjesniku Rainer Maria Rilkeu

Zemlja je ta koja nas okreće
a ljubav tvoja je pjesma koja traje
i sve se polako u tajnu pretvara
al vrata raja nitko ne otvara.

Nemoj mi praštati niti se kajati
tek stegni čvrsto rukom mi ruku
sunce čas grije, a čas se skrije
ali ti si uz mene i uz mene bdiješ
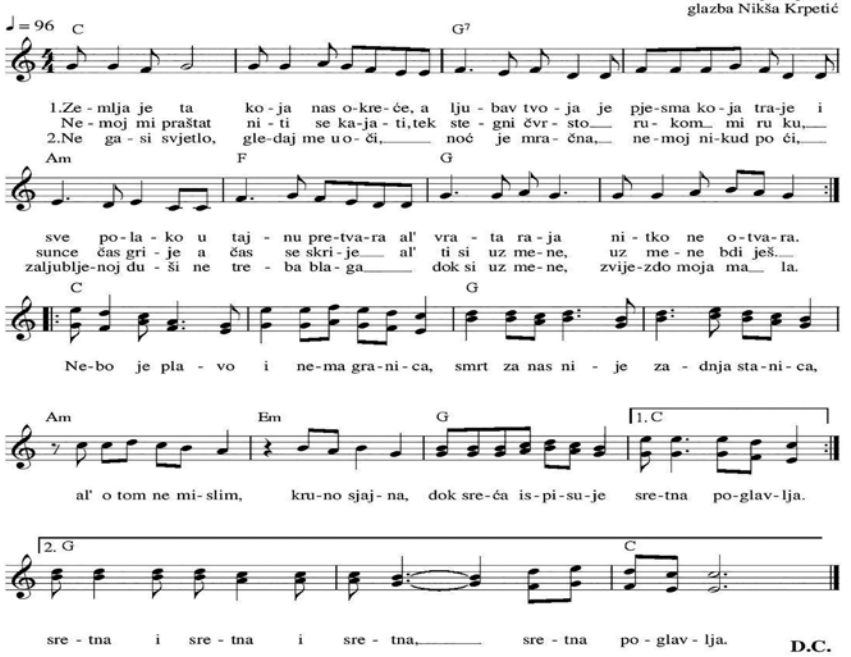
Nebo je plavo i nema granica
smrt za nas nije zadnja stanica
ali o tome ne mislim kruno sjajna
dok sreća ispisuje sretna poglavlja.

Ne gasi svijetlo, gledaj me u oči
noć je mračna nemoj nikud poći
zaljubljenoj duši ne treba blaga
dok si uz mene zvijezdo moja mala.

NEBO JE PLAVO

stihovi Mijo Bijuklić
glazba Nikša Krpetić

Copyright © by Nikša Krpetić 2020

ULIČNI SVIRAČ

posvećeno prijatelju Krunoslavu Ringsmuthu

vrt sjećanja u susjedstvu
gdje bezobzirno cvatu kaktusi
po terasama i balkonima
oni ne zazivaju kišu.

a uličnog svirača
ne zanima slava
tek malo više para
u otrcanom šeširu
dok sjetno svira
ispred Stephans doma

vjetar lista novine stare
a u cvatu crnih slova
skrila se mala slika
tako slična djevojčici
njegovoj iz djetinjstva

što on to gubi
a gdje dobiva

i je l je život stvarno

pokvarena konzerva

koju kao nekad treba otvoriti

e te male ruke

još su u zraku

sjećanja

u pokretu

svi su mu još na broju

dok ležerno svira

i izgleda pristojno

u poslu tom

čak i dostojno

SVEOBUHVATNOST

taština kao
raskopčana haljina
jedre kućne pomoćnice
probudi u meni
već davno zaboravljene
osjećaje slatke jeze
i doba nestrpljivih
čekanja, u prve sutone
a goruća strast
pogurala se u prvi plan
zbog osvajanja
u stilu «imam jedan ljuti
i čuvam ga baš za vas»
te obostrani smijeh
u isti čas
pričanje rukama
svima tako poznato
to podgrijavanje moje prošlosti
kao čamac me ljulja

i pluta i pluta
uz rub plaže
s gomilom golog mnoštva
i gricka, gricka
kao zdravi jabučni crv
gdje ništa ne trune
tek protrne osjećaj drag
što se zove ljubavni žar
a blijeda vrpca
oko moga srca
stegne snažno
i kroz tijelo prostruji
ona slatka bol
svima tako znana
i tako draga
putnik moje unutrašnjosti
putuje kroz vrijeme
i neke davne epohe
potrebne tako svakome
od nas
jer bez lijepe prošlosti
nema ni sutrašnje priče

SOKOL DA MI JE BITI

Sokol da mi je biti
gnijezdo da mi je sviti
u lijeskama što rastu
uz modru rijeku
koja oplahuje šljunak,
šljunak tako bijeli.

Ne, ne srljam više
korak je lak
tlo ne osjećam,
u pogled i sluh se pretvorih
u meni odjekuje
tek kameni zvuk

Ovo je doba
kad se sve mijenja,
ovo je doba
promjena i mijena,
o, kako je lako
kada se pokreneš

i na jednu od četiri
strane svijeta kreneš.

Istok i zapad,
sjever i jug,
svagdje i nigdje
moj je duh
iz magle se diže
purpurna stijena
u vječnoj igri
svjetla i sjena.

A ponor i ravnica,
pusti rt i široki put
uz krik i šapat
sva moja su lica
prostranstvima prosuta
u drhtaju i spokoju
samozatajan dok napajam
misao, udaljen od svih
moram patnju i bol
dokraja istrpit‘
Sleđen nek budem u kapi vode

spržen nek budem
na smokvinom listu,
a odrazi krvavih sutona
nek još jednom zaplaču
u mojoj očnoj duplji

...A BOJA JOŠ MOKRA POD PRSTIMA KLIZI...

dragoj prijateljici Lidiji Pavlić

kroz tračak svjetlosti

nebo

na bezbrižnom čelu

koraci odnose

s ruba noći

nepovezane misli

spuštaju me u svijet tišine

dok se gledamo duboko u oči

ruka ti steže nedovršenu sliku

..a boja još mokra pod prstima klizi

zove li se to ljubav

ili je to tek neki zajednički put

čuđenje u pogledu

i upitnik na tvojim usnama

...zar zaista kroz moje slike

osjećaš godišnja doba...?

da... one me uzbude
ljepotu probude
igraju se sa mnom svjetla i sjene
i tako ti dio sebe
prenosiš na mene.

ne odlaziš iz sna
...već odavno
želim reći
kako se ne mogu pomiriti
s utihlim danima našim
u crnom vinu vidim te stvarnu
moguću
bez napetosti
bez cigarete
u glasnom smijehu
u žamoru naših
prenaglašenih osjećaja

ali i u smirenju
u šutnji
nalazim te
u davnim

i nepoznatim religijama

molitvama

žudnjama

koje do tebe

upoznao nisam...

»DORA KAO NOĆNA MORA«

Dori Pejačević s ljubavlju

»Dora kao noćna mora«
i slutnja toplog daha nad čedom
Budim ili Pešta tu je rođena
prstiju upletenih u majčinu kosu.

Povoji mirisi eterična ulja
I dugi put
do omalene Krndije
gdje pozdravi je tek
        prohladni brdski zrak.

kroz plave magle
        I uglačane salone
«Dora kao noćna mora»
pokretala je zaljubljene
i vezala ih uz sebe
svojom melankoličnom glazbom.
istinom vagala je riječi
boreći se za

slobodarski život
a upravo to
smatrali su velikim grijehom.

Odlasci
dolasci
prema Beču preko Pešte
I povratak u brdovitu ravnicu
s punim srcem glazbe
i sjetnih nota
ispunjena senzibilitetom
opijena nekim
čudesnim svijetom
draga Dora
umjetnica ispred svog vremena
oplemenila je osjećaje duha
širila svoje svjetonazore

Uz Rilkea i Krausa
palila svijeće s Mannom
i ispraćala noć s Nitzscheom
pomno slušala Dostojevskog
prepisku vodila sa Schopenhauerom

bježala od svakodnevice
noseći hrabro
to umjetničko ruho.

Senzibilitet s kojim je skladala
Izvučen bijaše iz tuge djevojačke
što ustreptala glasa
na nekoj visoravni traži
pravo na život
pravo na razuma glas
ta »Dora iz mojih
noćnih mora«
virtuozno ovladala osjećajima
a put njene glazbe
stvarne i originalne
duboko protkane ljubavlju
i kroz klavirske slutnje
u tišini glasne šutnje
zanese... pa ...
na tren zaplovim i ja
kroz nemire
bečkih kavana
i peštanskih čardi

do našeg
stvarnog zavičaja
10. rujna
njenog i mog rođendana
»Dora kao noćna mora«
ogarila me sutonom,
sakrila u noći
uplovila u misli
kao mjesec pun
u zaspalu luku
mojih nestvara.

OSIJEK, 6. VI. 2017.

čuh opet u cvrkutu ptica
tvoj glas
kako pospano plovi
u plavi svod
bolje je ne dirati
taj divni tren
zažmiriti i predati se
pod utjecaj njen

nije li možda prst sudbine
poslao te jutros
do mene
unatoč tome što
pravoj ljubavi ne može
obrisati vrijednost

ISPITATI SE...

Iktus u parku „Kulture“
noć duboka. motor neće upaliti.
provala oblaka. kišurina se naslađuje
u meni. promili. promila. majko mila.
više zbog vinjaka „Trenka“
a manje od jada ljubavnih.
uz sva nerazumijevanja. i ljudska prolijevanja
svjetovnih, umnih, religioznih, ma više bogobojaznih
bez imalo galantnosti, tu ljepotu trena
prekinuše silnici, s plavim rotacijskim svjetlima

mrkla noć, tko će pomoć
jer gore biti ne može
no milicija zna kako se sve kreće
a iz današnje perspektive,
izgleda puno veselije.

zbog alkoholne amnezije
i sutrašnjeg

preispitati se
posvađan sa životom
i malo u kontradiktornosti
sa živcima i nervima
za sutrašnje predavanje o modroj galici
počeo sam slušati već u
„marici“
tihi pjev na uho
a što bih drugo, već druga sam
pozorno slušao
a onaj drugi je na Boga
i vrijeme gunđao
jer motor po kišurini gurao
služi državi ali grdno joj se rugao
što je kažnjen i na tom
pasjem vremenu sa mnom ostavljen.

renesansa i humanizam
uz pogane riječi i misli
u toj davnoj i tamnoj noći
bile su obećavajuće
i tek mnogo kasnije
shvatio sam tko je

trebao biti žrtveno janje.
u borbi između
kršćanstva i nove
socijalističke forme
ostaše do dana današnjeg
neobjašnjive pojave
koje me podsjete
na dane bezbrižne
a savjest danas
dozvoljava mi
ISPITATI SE...

DODIR...I!

Kolovoška vrelina. Procesija. U sredini.
Gospa od Staroga grada. Mnoštvo. Strpljivo.
Svetinju. Nadu i krjepost. Očima. Dira kao
I golu planinu. Plavo more. A barjake. Jarbole.
I brodice. Vali njišu. Ritam koraka.
Mnoštva vjernika. Dok svečanu kolonu.
Sunce. Grije. Majčinski dodiruje.

Galebovi. Mjesto golubova...
Maslinovim grančicama. Povorku. Ovjenčavaju.
Krune dobrotom i mirom. Od iskona.
Dodirom se želja transformira a sva htijenja.
Kao majci. Povjeravaju se.
Od nesretnih ljubavi.
Od samo jednog dodira. I čudesnih ozdravljenja.

Vjerovanja. Shvaćanja. Teško je. To objasniti.
A dodir može potaknuti. List na vjetru.
Gusjenice. Čvrsto pripijene. Na kori drveta što

doimaju se tako prirodno jer

dodir je dodiru dodir

Disanjem. Kroz prste.

Dodirujemo vlastiti dah.

Fascinacija. Jer s dahom

u isti tren se grijemo i hladimo.

Egzistirati. Kao. I praljudi

Dok iznad glava dodiruju

Niski oblaci. Nošeni vjetrom.

Sunce. Kameno stijenje

Peče ispod nogu.

A iz srca spektakularno

proključaše dodiri srca

Pojava. Prepoznatljiva

Kao kad sjenu. Sjenom dotakneš

Slutnje se probude. Osvježe nas

Kao gutljaj ledene vode

U vrelini jula.

To baštinimo: Od predaka.

Od dodira. Preko uzdaha.

Vraćamo. U život sjećanja.

Dodirima. Poslije dugih. Rastanaka.

Spasonosno se doimlju
Dodiri. Brižnih majki. Koja štite.
Mladunčad. Od svih. Nepravdi.
i ovisnosti. Od neželjenih. Sugovornika.
koji nas riječima Dodiruju. I obujme
Onako. Iz Nehata. Nebulozama.
Iskrivljenim. Od nevažnih
dodira iz prikrajka
Mogu nas. Prožeti
I snoviđenje. Nekog dodira neželjenog.
Kao rukom odnijeti.

Bovec, 22. 6. 2013.

IZNAD GRADIĆA PUT U PLANINU

Mojoj dragoj Nives i Vladimiru
s ljubavlju…
Miško

Poslije snažnog češljanja. Ljetne oluje.

Zelen lišće po podu. Na mjestima led.

E to je prirode hir. Ništa nemam s tim.

A nas trojica. Krenusmo u planinu. U pohode.

Mirom umivenu. Znatiželjnim pogledima ponuđenu...

Blagi uspon, omalen potok i dosta klizanja

A ja skok. Na kamen s kamena. Šipražje i šuma.

Osvježena. Punim plućima je disala.

No kod mene uskoro. Došlo je do uzdisanja..

Zbog strmina u oku livade. Uredno košene

s dušom. Na vrh jezika. Potpuno sam ispao iz igre.

Nit pastirski štap. Pomogao ne bi.
A pogled zapeo u nebo.

E... kako se uspeti do vrha. Željenog. I dati tijelu.
Odmora.

A onda. Oku veselje, a srcu smirenje.

Na zaravni. Kuća. I štalica. Miris tek pokupljenog
sjena.

A kada sjedosmo. Vjetar s planine. Donese miris.
Topljenog snijega.

Dugo se nisam tako. Radovao. klupici. I pogledu.U
dolinu neki drugi svijet. Ispod. Nas je ležao. Kao iz
bajke.

Bovec se stisnuo. Između zelenih vrhova.
Koji paraju nebo.

A domaćin. Dobrodušni seljak. Ponudi nam.
Surutku.

Vjerujem. Napitak. Zdrav. No poslije penjanja

bio sam kao mrtav. No tada je došla na red trgovina.

Ima li ovčjeg sira? Od proljetne. Mužnje. Više ne.

No dobismo stari sir. Od tri godine.
Najbolji za naribati.

Stvarno. Prava stvar. Delicija. Koja se ne jede svaki
dan.

Modri nebeski vali plutaju između vrhova. kako im

je tamo gore. Nikad neću saznati.
A duša se pridružuje beskonačnosti.

Svih tih mojih prohujalih dana.

Toj suroj hridi. Biti u blizini.
Vrhu vrhova se zaljuljati.

U okruženju ostalih planinskih vijenaca.

i napiti se iz dubokih Tvojih zdenaca.

ogledati se u bistroći modro zelene vode.
E kako misao daleko mi ode. I dobro je tako.
Barem na kratko

Ti ne biti Ti. Prirodi se cijeli prepustiti.

GRAD NA VODI...
I CANAL GRANDE...

Na izlazu iz željezničke stanice
pogled mi se utopi
u Canalu Grande
Neopisiva gužva
čamaca gondola vaporeta
i nitko nikome ne smeta.
Tek riječi. Uzvici.
I svi svjetski jezici.

A mostovi. Svi. Osim jednog
„Akademica“. Kameni.
U meni pitanja.
Koliko otočića (118)
Koliko kanala (150)
Divnih crkava (120)
I koliko mostova (400)
bilo je sagrađeno
i kolika bijahu
sva ta odricanja.
Tulumari se. Gradom.

Objed se bliži
Iz nekog uskog prolaza
zamiriše jelo
uho obraduje cvrkut ptice
a na malom prozoru
oko oboji šaroliki buket maćuhice...

More slutim
putem kanala
iz zaljeva dotiče
pjesma gondolijera
tugaljiva, sjetna
mistična... tu
prošlost se upliće...

trubaduri, prinčipese
krvnici, osuđenici
vlastela, sluge
trgovci, dužnici
su još tu
u riječi i slici.
Sve nekud juri
vrti se u krug
ali more grad

u čvrstom
zagrljaju čuva.

No priroda je
neumoljiva
i zapušu vjetri
probude more
i u trenu
Markov trg
postaje dio
zaljeva
umjesto šetača.
U điru.
Gondole.

Zaljubih se u male Trgove
koji žive vesele boje
Zdenci zaklopljeni nijemo svjedoče
o prošlim vremenima.
i slatkovodnom jezeru
tu duboko
ispod mora.

Oronule kuće izranjaju.
Iz kanala.
u sjenama, tuguju
No mali prozori
ukrašeni,
raznobojnim cvijećem
uljepšavaju,
sumornu sliku.
Grad na vodi
obilaziš
pješice il brodom
nema konja, auta
pa čak niti biciklista...

OSLOBOĐENJE – PREDANOST

Pag, 8. V. 2017.

stranac sam sam sebi
što lovi crne leptire
u bunilu zbog njenog odbijanja, njene ljepote
budem bremenit i velik kao oblak bijeli iznad vode
svi su potrčali ispred mene

kao pas sam izveden u šetnju
uhvatljivo je postalo neuhvatljivo
u kom ja to živim svijetu
kupam se u suhom polju

a odabrane misli na drveću
zaboravljene pjesme
opet su u modi
a mom srcu pitanje
gdje su do sada
bile skrivene
tko ih je svirao
tko ih je pjevao
kroz godine duge

tko je dogovorio ovaj susret slučajni
i zbunjenost na vrhu jezika
potpuno me iz takta izbaci
šum vjetra u ritmu njenih kretnji

ukrasio sam sebi ovaj dan
opisan krupnim slovima pred očima
kao u duboki bunar bačen živi kreč
kako bi za sutra bila spremna
piti vodu žedna usta
izvor života
pustimo ljude...
često krivo sude...

JUGO U PAGU

ne vjeruj očima
ne slušaj ušima
dušu prepusti
lijepim sjećanjima.

ne puštaj nedorečenost
pod krov tvoj
kad krene sivilo
u oporoj pjesmi s brda
otvori dušu molitvi
ne hiti na pojilo
i tuđi izvor znanja
okrijepi se pjesmom
u svoju korist
okreni jugo.

jer moto tih dana biva
ludost, depresija
kao duševna hrana
a kišurina i južina

kao dvorska družina
mota ti se oko nogu
zavija i stišće
u bezvremenskom prostoru

e... taj nepredvidivi neimar
ljudska raspoloženja mijenja
bez dodvoravanja
    i ispraznih obećanja.

PAG, 10. V. 2017.

prijatelju kamo poslije
posljednje večere
kad oko trpeze
ostanu prazne katrige
a naša glad za...istinom
pobjegne kroz
labirinte popločene
strahom

želim li spokoj
i kako iskupiti
to varljivo srce

u žalosti se
puno lakše približiti
jer bol čovjeka otupi

i ne zaboravi
po što smo došli
i kamo ćemo poći

dolina iluzija
sve više otkriva
naše patnje

kada te vlastiti bodež
posred srca probode
i sve što bile su tajne
u zemlju zarone
sad cvatu
u vrtu
naših nerazuma

o sudbo
kopamo po kontejnerima
dok svitlo vrime se pali
a kada se razdani
mi smo u tami
sami
a sretni ako nas dodirne
dah
dah prave ljubavi

PAG, 12. V. 2017.

ovo omeđeno crvenim pijeskom
to je naše
kliču građani
a sjedišta tih raspojasanih
nalik su dječjem vrtiću
zadržite u vlastitoj domovini
okolina a mi svi
tako smo bosi i kruti
poput nepročišćenih zrna
smeđe riže
i mogao bih satima
gledati kako se kreću
pješaci po
crno-bijelim poljima
ali ne donose rezultati
rezultate
niti se mogu uloviti

poput mreže
kada iskačemo s padobranom
dok mozak se dvoumi

kada je i što je zabluda
a što istina
i koliko ga zabavlja
branje zelenih jabuka

tu mi savjest
poput mrtve prirode
  pluta u glavi
nalik na puding
kojeg mi posluže
za razmišljanje
da... samo

i to mi dođe
kao međuigra
i na dvije note
koji tugu prate
čak i blagovaona je tu
puna suhih grančica
za potpalu
jer ne sadimo više domaće sorte
sada zna se
te nove sorte
ne gore
ali potpaljuju se...

HODEĆI BEZ KRILA

za prijatelja Željka Kilića-Regana

Hodeći bez krila
a i ne znaš bolje
vidaš duši rane
po svijetu bijelome

I sad dižeš u vis
stijeg od bijelog zlata
nisi kukavica
al iznevjeri snaga

Sva slova od kruha
osušila se davno
poezija to bila nije
već gorak život samo

Grubi pasji lavež
remetio ti snove
kada sve se zbroji
moglo je i gore

Kao riječi propovjedi
majke tvoje glas
uvijek te dirne
napamet ih znaš

Taj dobri refren
njene blage riječi
vraćaju te tamo
gdje je izvor sreći

Među stijenje se skrivaš
tijelo uzmiče pred kišom
i nitko ne može smirit dušu
bolnu i razorenu ratom

SMRTNOST

kada sve oživi
čak i kamen sivi
i dok spuštaju se
prve proljetne kiše
tijelo je živnulo
više nisam umoran
postadoh radoznao
od promatranja samog sebe
tek malo bih zastao
razmislio
ponovo prelistao
stranice vjere i ljubavi
i unutrašnji nemira glas
u sebi stišao
silazim po ljestvama
spuštam se
dolinom smirenosti

svim obmanama
okrećem leđa
svi ti blještavi igrokazi

više nisu

životu mom tema

a u poimanju

smirenosti

jedino pravi put

mi je

biti čovjeku

čovjek

tad smirenost doživjet ću

osjetit Boga uz sebe

i shvatiti svu stvarnost

bivstvovanja svog

SVI SMO MI VOJNICI

Svi smo mi vojnici
U samotnim posteljama.
Tek djevojačka mladost
Kraj poljskog puta
Kada plete vijence cvjetne
Dušu razveseli.

Kad nam to oko opazi
U nama se pomame dorati
I dok se djevojka nevino smiješi
Kušnja u nama pjeni i bijesni.

A u jezeru naših primisli
Procvatu lopoči i ljiljani vodeni
Na njih slijeću leptiri šareni
Još ne da se... naš duh borbeni.

A kraljice naših pjesama
Žuri u mračne odaje

Tek mjesec bljedunjavi
Pomaže njima diskretno sa strane...

Raspremiti silne haljine
Osloboditi se dnevne stege
Dok rukama maze požudna tijela
Mjesec im svijetli put do postelja.

A muška čeljad kraljevstva
Gine uz lelek oružja
Bore se tugom primisli
U cik zore na bojišnici.

Rijeke će grliti more
Ptice će buditi zore
Vojnici će tugu popiti
A kraljice u osami mrijeti...

(jer nitko ih neće taknuti
usne strašću užariti
uzvitlat plamen ljubavi
umjesto plača radost podariti).

DUŠA SRODNA

dragoj Lei Šprajc za njezin rođendan... od srca!

Mamuran i pospan
jutros nisam mogao sam
pa sam sa sobom poveo
svu svoju vedrinu
uz ono malo brdo iznad Beča
nalik onom iz mog djetinjstva.

Iznad vinograda
širinu neba gledat
radovat se prirodi
na tren zaboravit
kud bježi vrijeme
što ljude mori.

Posebno mi se danas
tamo hoće ići
korak do snova
budan bez snova
u krugu odlazećeg mjeseca biti

da nježne mi kišne kapi

na dlan pozdrave sa sjevera spuste

a ova kap

što sad usnu mi takne

podsjeti me

na dušu srodnu

u ovo sivo jutro

htio bih te vidjeti

poljubac ti dati

i poželjeti

sretnih godina mnogo

Tebi

za rođendan

ovaj

i svaki

I BEČ I PEŠTA

dragom prijatelju magistru na Bečkom Uniju Mariju Zbiljskom

I Beč i Pešta još vrte priču
O Zbilji Barunu što tjera po svom
A kad je pušten iz mračne apsane
Sočno je psovo zatvorske dane.

Sa zlatom baš umio nije
Šakom i kapom on dijelio je
A njegov prim pričat je znao
Utjehu svakom srcu je dao

Ref.
I ja bih sve ćari Monarhije dao
Da budem Barun Zbiljo bonvivan
Pa da mogu na tren ili vječnost
U kavani s tobom vino ja piti
A ljepotom tvojom oči napiti.

Za dvorac mario nije
Nije volio otmjeni frak
Ljubio strasno on je dame
Čađavu čardu i bečki zrak

»HAVELKA«

„Am Graben“.
Jesenji dan.
Vreva ljudskih kretnji.
Smirenost osjećam u sebi
poput oblaka nebom plovim.

Osjećam toplinu tvojih misli
dok vodiš me kao dijete
Otkrivaš mi tajnu:
„Havelka je mjesto
stvoreno za poete“.

Ovdje Kafka je pio
i sad ponovno slažu se lijepe riječi
U našim srcima odzvanjaju tambure
I ponovo Trenk juriša
Turcima prkoseći.

Sjećanje ti zamiriše dunjama
s ormara iz djetinjstva,

Prašnjave stope ostaju
po sokacima srca tvoga.

Kroz zamršenu igru riječi
nudimo više od pobratimstva.
Nemam straha
pogledati istini u oči.
Dok polutama spaja
poglede,
nježna hladna ruka
dodirom me tješi
ali ne kazuje…

Kuda je odletjelo vrijeme,
gdje nestadoše pjesme.
Mi smo opet izgubljeni
u vrevi velikoga grada.

NA MOKROJ CESTI U VORALBERGU

prijatelju Filćeku... sretno junače

Nismo htjeli.

Al smo stali.

U kišno podne.

Na nepoznatoj cesti.

Možda je i bolje.Tako.

Jer negdje ispred nas

Zastoj je. Čeka se dugo...

A krčme nigdje

Ni za lijek

Nema spasa

Tek dosadna kiša

Curi niz vrat...

A to što nam se...

Jako žuri

Ne pomaže

Tek krati razgovor

S Bečom

O skorom putu preko „velike bare“

Malo „me razveselil“

Kaže Filček

Strpljenje ga ne napušta

I glas mu je vedar

Jer on zna

Čekaju ga

još mnoga

Takva jutra.

HALUCINOGENI ELEMENTI I MENTALNI POREMEĆAJI U NAŠEM DRUŠTVU

Mozak kao instrumental
za duhovno privatni ritual
koji zna zbuniti, onako svatovski
raspojasano, p`jano i bez kontrole.

Dobro nam je upakovala evolucija
to balansiranje između
kamena s ramena i kompjutera
i dogodi se revolucija ničim izazvana.
optički dobra, al društveno iskrivljena
ta varka, propisno kao eho odzvanja
i pomuti um, a razum se
u nebu sebičnosti izgubi
jer željeli smo vidjeti miševe bijele
ali nije baš uvijek tako
kad šmrčeš jako
pojave se ti mali šareni
izmjena ne postoji

no u tvom mozgu
zaogrnut si krznom nekog sa četiri noge
što oko nudi
svijest to ne vidi
kako razumu priskrbiti spas?

I viče nevolja na sav glas
jedite narode ono što neće vas
ma može i halucinogene stvari
gljive, ribe i te krastave žabe
a ima i lude trave
no znajte u dragom kamenju
ludosti nema
a to i nije za pučanstvo
to bi pokvarilo tezu o ravnopravnosti.

Poslije takvog fix-mixa
dotakne mrak kao crna rupa
i pomakne tamna strana svemira
ali slabost zbog računa
neće proći

vrti se

u glavi

i po stanu

i koliko će dugo trebati

skinuti se sa svega

sa svih tih kiselih tonova

trokutastih mirisa i bezočnih laži

od takvih ljudi

izvan prostora

izvan svemira...

OČEKUJEMO RAJ...

topli pogled
ne vidimo
ispruženu ruku
ignoriramo

a raj kraj nas
        u nepovrat odlazi
poput lista
s jeseni
u zrak poleti
ništa ne shvaćamo
tek spušteni gard
stisnuta ramena
a na usni muk...

prstom upiremo
u sljepoočnicu
dozivajući svijesti
malo stvarnosti

slanu suzu brišući

sa usne donje

i u polju daleko od kuće

gazimo procvali jaglac

nesvjesno tražeći

ljepotu prirode

i nečiji topli dlan

u proljetnom danu

uporno tražeći

raj

koji kraj nas

u nepovrat odlazi

ZA PRIJATELJSKU PJESNIČKU DRUŽINU IZ KOLJNOFA

prijateljima pjesnicima i njihovom domaćinu
Franji Pajeriću

vijenac pjesnik od riječi plete
visoko u oblacima i kroz gustu maglu
on je usamljen i goli patnik
al na njega možeš naslonit glavu

dok spušta se u dvore
zatamnjene i bez vrata
on širom otvara oči
ne plaši se umnog mraka

krvari iz zjenica svojih
riječ kao pjenu vihor mu nosi
stenje al glava je gore
pjesnik nikad dušom ne klone

sapet u svoje rime
a i život mu podmeće nogu
ipak on ne prodaje pjesmu
taj zavjet dao je Bogu

ratnik je s perom u ruci
razbojnik golubljeg srca
ovjenčan vladar ali bez vlasti
divota riječi prepunih strasti

suzama on istinu piše
sve nepravde potezom briše
uzalud i krv i kletve
pjesnik je Božje dijete

tužbe su im ko cvijet u kamenu
on nosi svijet na ramenu
bez žala i jadikovke
nema suze nema psovke

on pruža širi ruke
pjesmom grli sve ljude
od istine i rime
ravan mu nitko nije

zar ne
pjesnička družino iz Koljnofa
I onom koji se mača ne lača
pero mu istinu ljubi.

HRVATSKI DOM

Uporno sam godinama pitao
ne samo sebe
već svakog
i sve oko sebe - Dome, što te nema?

Viđao sam te skrivenog iza oblaka
U mislima sam se uporno molio da se pojaviš
i vjerovanja u uspjeh mi osvijetliš...
Znam, svi smo mi bar jednom pošli
za nekom novom srećom
i kao mrvu nade najprije je u snu našli

Uporno, tražio sam i tražio
a onda se i izborio za viziju
vidjevši nasmiješen oblak
iznad Doma tvoga moga i našega - Hrvatskoga…

Duša moja je prva spoznala uznesenje
Obistinio se davni san…
Hrvatski dom u Beču postao je stvaran…

Obuzela me je čudesna vedrina
u srcu mi kuca
neopisiva ljubav
bujica
lijepih riječi iz mora uspomena

Sa svima vama želim podijeliti radost
Sve što je bilo daleko sad je tako blizu
Osjećam da je Hrvatski dom neki novi raj
Čudesnom lakoćom približio nam je
domovinu i rodni kraj

I opet slušam stare pjesme koje dugo čuo nisam…

OBUZME ME OPET SNAŽAN OSJEĆAJ

Obuzme me opet snažan osjećaj
opi me svjetlost s površine vode
i pokrene erupciju pravde
koja plete mi se pod noge
bolje ili gore
        može biti
Najteže je trijezan biti
a poput pijanog govoriti
usta i oči ne zatvoriti
I preskočiti standarde i norme
locirane i uvriježene
        koji slobodu stežu?!
Jer gdje nema duha
nema kruha niti ruha
i zašto se buniti
kada se ima još pregristi
(ali ne jezik)
i zašto naglas huliti
kada se još ima zaliti!?

REALNOST JE NEŠTO DRUGO

U nepovrat i iznad vremena
Nedogovorena gaža nekud odletjela
A ti „gostoljupci“ kao na tekućoj vrpci
U mutnom sve love, iz domoljublja il zbog love
e… to se ne može reći…

Poraženima, ali ne i na koljenima
Poručuje se i javno obznanjuje
Od začina mističnih, do krajeva egzotičnih
Poprilična je daljina, zato se snalazite
Kao i sva ostala domaća „crema“.

Strogoća se tretira, najbolje preko
Intimnih dijelova
No molim što dalje od mene,
Lude glave prepuste se strasti
A protiv vjetra pišati
Nekog hrabrijeg morat će te za to odgojiti.

Svi danas žive
U iluzijama lažnim
Kroz govore se umire
I dubiozna stanja dovode
Tad vjere se lome
I na površinu izrone
Ono što ni sami sebi
Priznati ne vole.

Od ničega potaknuta
Mašta se tad pretvori
U kućnog ljubimca
S glasom divlje grlice
Odnosi stazom
Koju sutra više nema...
Dobro jutro tugo
Realnost je nešto drugo.

HVALA... TI!

usne u sutonu, tiho zbore
majko... hvala za sve
čuti nećeš...teško je...
...hvala ...na ...poklonjenom
životu!

svi brojni, usponi i padovi
po životnim hridima
još plove u zraku
pripita jata neugodnosti
svih vrsta nelagoda, nesporazuma
i baš hvala ...od svega spašava!

obliznuti usne i okrenuti glavu
od svih netrpeljivosti pronaći obranu
a progone razne, odvesti na drugi put
i zahvaliti Bogu što još uvijek mogu
svima reći hvala!

činiti dobra djela,
na dobrom se zahvaliti
ponude čudne
s očiju maknuti
gdje moral
i nije uzor
il putokaz prema
nečemu dobru...

samo bez patetike
hvala Ti Oče
moto koji me
kroz život prati
ugodan, nasmijan
i zahvalan što
smjedoh ubrati
zabranjeno voće...
i preživjeti

filozofija i riječ hvala
ne idu skupa od prvih dana
našeg bivstvovanja

tek imperativ...
ta riječ dobre volje
zahvala od jutra... do sutra
a kada izboriš
mjesto pod suncem
i prošećeš po varoši
s visokim potpeticama
a one su kadre
ako si pravi
glasno izgovarati...
o hvala... o hvala... majko
što poklonila si mi život!

koliko je teška
il laka hvala
znamo mi
jer... bezbroj puta
neiskazanu tugu bi prizvala
ili razveselila tvoj tužni lik
kada bi ili ne bi
čula ono jednostavno
na svemu hvala Ti...

BEZ NASLOVA

podsvijest koja me povezuje s tobom
seže u neku bližu prošlost
to naše obostrano čuvanje
na štitu obostrane povezanosti
to je vjeruj geneza svih uspjeha
i kroz sve silne opcije
dozivanja i darivanja
umjetnost ljubavi je jedino
sredstvo kojim se oživi
i preživi
a to oruđe ljubav zovu
koje imaju samo skitnice
sretne i spretne
u ovom plavom beskraju
jedino oni osjete
sve plahovite obrate
koji često pod naš krov svrate
prežive se sve oluje i nevere
kako pobijediti osame i karantene

uteći uz glasan smijeh
na kameni brijeg
i prigrli pouzdanje
nećakinju svakoj nadi
bilo da se radi
o snu ili javi

zapjevaj
glasom sretna čovjeka
a bol i starost neka pričeka
pjesmu ljubavi
sa srećom na usni
u vječnost uroni

SUTRA

prijatelju Dadi Topiću za njegov rođendan...
4. rujna

Sutra se ne broji
teško je do njega doći
prijatelji danas sam s vama
sutra tek na kalendaru stoji.

Što je istina, a da nije ni laž
kada sve zbrojiš i dugove postrojiš
vidjet ćeš što još možeš učiniti
ako osvane to famozno sutra sljedećeg jutra

Čuo sam dobru
od pametnih ljudi
tko drugom sudi
sam sebi naudi.

Sutra nemoj doći
granicu snova nemoj proći
sada se živi, ljubi i pije
sutra je daleko, sutra nas nije.

Što se sve krije
u toj riječi sutra
zašto lomi dušu iznutra
i strah što nose
ta nova jutra...

i nosi li tamno ruho
to naše sutra?

4. 2. 2018.

KOME SMO POTREBNI...

za Mirka mog bratića... od srca...
za rođendan...

Nije još smjena generacija
zadnju ispraćamo i pamtimo
ali hodamo kao u snu
sve češće se vraćamo
postojanim principima
po kojima življahu i naši stari.
Kuda smo to u životu srljali
i glumatali bez cilja amo tamo
u gorkom nestvaru tražili pravdu.
Sada je vrijeme za podvući crtu.
I bijaše lakše
u sladostrasnom
tuđinskom naručju
bar na tren
zaboravit puni stol
i radije poželjeti
na tvrdu kruhu
pekmez od šljiva

Zamamni prizori
tek su varka oku
sve teže prihvaćamo
i brže zaboravljamo
dok gledamo kako
životno okno postaje
sve šire
dok prekriva ga
led ili prašina tiha.
O taj žižak u duši
sve češće guši
a prosipana zob
čudne ptice hrani
dok sudbina u lice
sipa nam perje
ptica selica
mi izvana snažni i čvrsti
nehajno odmahnemo rukom
al iznutra, sve kuha
jer zavičajna matica
nije tek krilatica
Opstaje li išta
bezvremenskog u tebi ?...

Tek osjećaj plah u kog se umataš...

a ostatak života

dok krati se dah

nije neki strah

tek čekanje ubija

ali od tog svega

strpljivosti treba

kao i davanja dijela sebe

nekom tko nas

doista treba...

NA KRAJU BALADE
PORUKA SE ZNADE

Jesti malo, jesti zdravo
bistru vodu sa izvora piti
ljubit sreću, grlit mir
a duši pokloniti svemir.

MIJO BIJUKLIĆ... o sebi

...živim svugdje što se Slavonija i Beč zove...

U Slavoniji se osjećam Bečlijom, a u Beču sam Slavonac.

Otok Pag vrlo uspješno održava optimizam u meni.

Inače, krećem se tiho...

Prijatelji kažu - da napredujem...

Nadam se da ću i do Vas stići...

Osijek, 16. 06. 2019.

BILJEŠKA O ILUSTRATORU

MIRKO BIJUKLIĆ se rodio 1954 godine, (Donja Motičina - Hrvatska). S obitelji se 1958. godine seli u Novu Goricu – Slovenija gde završava osnovnu školu. Godine 1979. završava Vojnu akademiju kopnene vojske u Beogradu. Po višegodišnjem službovanju u jedinicama i ustanovama JNA se 1989. godine zapošljava na opštinskom sekretariatu za narodnu odbranu u Novoj Gorici, da bi se 1995. godine zaposlio na Ministarstvu za odbranu RS Slovenije. Godine 2009. odlazi u mirovinu. Živi i radi u Novoj Gorici.

Član foto kluba Nova Gorica postao je 1991. godine. Od 1992. godine aktivno sudjeluje na međunarodnim i domaćim fotografskim izložbama. Fotografski savez Slovenije mu je 2001. godine dodijelio naziv MF FSS (majstor fotografije fotografskog saveza Slovenije). Iste godine dobiva od FIAP-a naziv EFIAP. Do sada je imao dvadesetak samostalnih izložbi u Sloveniji i inozemstvu (Italija, Austrija i Hrvatska). U razdoblju od 2003. do 2013. bio je član Umetničkog saveta fotografske zveze Slovenije.

SADRŽAJ

Riječ urednika	5
Čežnja čovječanstva	7
San i poslije buđenja	9
Trenutak istine kroz boje	11
Što to bi... A što ne bi...	17
Laž u laži laž do laži	20
Uvid – Einsicht – indigo – tamno plavo	22
Ogrnut optimizmom	23
Nedovršena... Bez odgovora	24
Osuda visi iznad glave	25
Sreća	28
Radost	31
Miris...i	33
Pogled...i	36
Hladno	39
Sjetni i uporni	41
Dosada	44
Frustracija	47
Šutnja je dovoljna	52
Tek »draž ljepote« ponudi...	55
Gdje je razboritost	61
Spokoj u pogledu na vrt ruža	63
Ne možeš objasniti postupke srca	65
Ovozemaljski dare	69
Nesporazum	70
Zadovoljstvo	72
Zacrtanoj ljestvici	74
Dostojanstvo naše pravilo	77

Protiv sila i silnika 79
Jedna kuna 81
U 5:17... 83
M.M.M.M. 85
Enes i Silvestrovo... 89
Pokraj skromnosti 93
Ti bila si blago 95
Cvijet 96
Otvorena drama 97
Olovka 98
Zažmirih 99
Još otkrio nisam 100
Bista 102
Vjeruj u sebe 103
Naranče 104
Bezvremenosti 106
Dileme nije bilo 108
Pjesma za zagrijavanje 111
Saslušaj i tuđa mišljenja 113
Ne želim vam pokvariti dan 115
Potapša mi rame... 117
Kreni putem ljetne duge 119
Zemlja je ta koja nas okreće 121
Ulični svirač 124
Sveobuhvatnost 126
Sokol da mi je biti 129
...A boja još mokra pod prstima klizi... 132
»Dora kao noćna mora« 135
Osijek, 6. V. 2017. 139
Ispitati se... 140
Dodir...i! 143

Iznad gradića put u planinu 146
Grad na vodi... I Canal Grande... 148
Oslobođenje – predanost 152
Pag, 10. V. 2017. 156
Pag, 12. V. 2017. 158
Hodeći bez krila 160
Smrtnost 162
Svi smo mi vojnici 164
Duša srodna 166
I Beč i Pešta 168
»Havelka« 169
Na mokroj cesti u Voralbergu 171
Halucinogeni elementi i mentalni poremećaji u našem društvu 173
Očekujemo raj... 176
Za prijateljsku pjesničku družinu iz Koljnofa 178
Hrvatski dom 180
Obuzme me opet snažan osjećaj 182
Realnost je nešto drugo 184
Hvala... Ti! 186
Bez naslova 189
Sutra 191
Kome smo potrebni... 193
Mijo Bijuklić... o sebi 197
Bilješka o ilustratoru 198